

διὰ νὰ τὴν πάρουν μαζί των περίπτωτον.
Κατέβη πρώτη, ἐστάθη εἰς τὴν ἔξω-
θυραν, καὶ ἔκει, κουνέτας τὴν οὐρά της,
ἐπερίμενε νὰ περάσουν πρῶτα οἱ κύ-
ροι της...

— "Ω, εἶναι ή Σπίθι! τώρα πειά δέν
μου μένει κομμιτί ἀμφιβόλια! εἴπεν
ὁ μπαμπᾶς τῆς Ἐλενίτσας.

Ναί, λιγο - λιγο εἶχεν ἀνακτήση ἔ-
λας τῆς τὰς πρώτας συνηθείας, καὶ εἶχε
διατηρήση ὅλη τῆς τὰς ἔλαττάντα. Α-
διότι δὲν εἶχεν ἀπαλλαχθῆ ἐντελῶς ἀπὸ
τὸν φόδον. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβάται
καὶ τὸν οἰδηρόδρομον, καὶ τὴν μουσικήν,
καὶ τὰ πυροτεχνήματα. Ἀλλὰ δο, δοῦ
νὰ ἐφοβεῖτο, τώρα πλέον δὲν ἔφευγεν.
Ἡ πικρὰ πείρα τὴν ἐξίστησεν, ὅτι ἀσφα-
λέστερον κατατάγιον ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά
τῆς κυρίας της δὲν ὑπῆρχε διὰ τὴν σιγ-
μήν του κυνδύνου. "Αν τους ήκουεν, ἀν
ἔμενε κάντα τους τὴν ἡμέραν ἔκεινην,
βέβαια δὲν θὰ ἐπάθαιεν τίποτε, ὅπως δὲν
ἐπάθαι καὶ αὐτόις...

Καὶ τώρα, σύγκρουσις ἀστέρων γι-
γνη, τὸ φεγγάρι νὰ πέσῃ ἐπὶ γῆ, ή
Σπίθι δὲν θὰ το κουνήσῃ ἀπὸ κοντά
τους. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ κρύψῃ τὴν
μαύρην μουρίτσαν εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς
Ἐλενίτσας, ὅπως κάμουν καὶ τὰ παι-
δάκια, ὅταν βλέπουν ἀστραπές.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΙΓΟΝΟΣ

[Η Συκηνή παριστά τραπέζειαν ἐν
ἐνέργεια. Εἶναι ἐσπέρα τῆς 25 Μαρ-
τίου. Μετὰ τὸ πλούσιον δεῖπνον, ὁ Παπ-
πούς ἐνθουσιάζεται, καὶ ἐνώπιον τῆς οἰ-
κογενείας του, ἀπαγγέλλει τὸν ἔκασ-
τὸν λόγον, ἐξ δων ἀπηγγελθησαν τὴν
ἡμέραν ἔκεινην εἰς τὸς Ἀθήνας. Ὁ
ἐπίλογός του ἔχει ως ἔξης:]

Ο Παππούς: — Τί θαυμασία σύμπτω-
σις! Φωτασθῆτε, παιδιά μου! Εδαγγε-
λείσμος καὶ Ἐθνικὴ Εορτὴ μαζί! Τὸ
κρίνον του Ἀγγέλου ἀδελφωμένον μὲ
τὴν δάφνην τῆς Πατρίδος! Ναί, μάν
καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔσταταν τοὺς
δύο μεγάλους Εὐαγγελισμούς. — τῆς Ἀν-
θρωπότητος καὶ τῆς Ἐλλάδος! .Αλλὰ
δι' ἡμᾶς ἐδώ, καὶ σημειώνη ἔορτὴ εἶναι
τριπλῆ, διότι ἔορτος: καὶ ὁ ἀγαπητός μου
μιρός ἔγγονος Εὐαγγελος... Πίνω εἰς

ὑγείαν τοὺς τὸ τελευταῖον μου ποτῆρι.
Ο Ειργόνος. — Ἔγώ δόμως, παπποῦ,
δι' αὐτὰ ποῦ εἴπατε, δὲν ξέδελα νὰ γί-
νωνται τὴν ἴδια ἡμέρα...

Ο Παππούς. — Καὶ γιατί, παιδιά μου;
Ο Ειργόνος. — Μὰ δέν το καταλαβά-
νετε; Γιατί τώρα ἔχουμεν μόνον μιὰ
σχόλη, ἐν φότε θὰ εἴχαμε τρεῖς!

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ο Χρηστάκης τρελλαίνεται διὰ τὴν
σκορδαλίαν μὲ τὸν βακχλιάρον, καὶ τρεῖς
φορὲς τὸ χρόνον, — τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
τῶν Βαΐων καὶ τοῦ Σωτῆρος, — δέτων,
κατὰ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, παρου-
σιάζεται εἰς τὸ τραπέζιον αὐτὸν τὸ φαγη-
τόν, εἶναι τριπευδάμων. Τρώγει ώς λαί-
μαργος, χωρίς νὰ εἴναι καὶ τόσον πολύ.

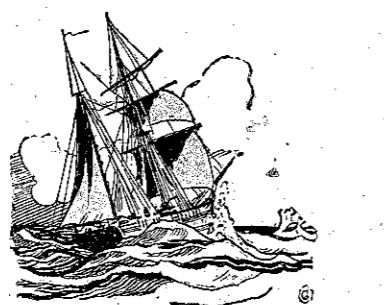
Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁ πατέρας του
ἔλαβεν ἀρομήν νά τῷ διμήλησῃ περὶ τῆς
ἀλείας τοῦ βακχαλιάρου καὶ νὰ τῷ διη-
γῆθῃ τὰ βέσανα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων
αλείων, οἱ δοτοῦ, ἐκεῖ - κάτω, εἰς τὴν
διμήλωδην καὶ παγωμένην Τσολονδίνην,
ἄγωνίζονται μὲ τόσους κινδυνούς νὰ τῷ
προστοιμάσουν τὸ δρεπανίκον του φαγητούν.

«Καὶ ἐν φύση τὸ τραπέζιον εὐ-
χαρίστησεν, — τῷ εἴπε, — συλλογίσου πό-
σοι ἄνθρωποι κρύσσουν, κοκκαλίζουν,
ματόνουν τὰ χέρια των, διὰ νὰ σ' εὔχα-
ριστησουν...»

Ο Χρηστάκης ἀκούει ἔκπληκτος. "Εώς
ἔκεινην τὴν ἡμέραν ἐνδύμενον δὲν δι-
καλάρεις εὐθύκονται ἔτοι, μονάχοι των,
μέσοις εἰς τὰ μεγάλα βαρύτια τοῦ παν-
τοπάλου. Δὲν εἶχε σκεψῆ ποτὲ διὰ τὸ
ἄμορφον, τὸ ἀκέφαλον ἔκεινον παστὸν
πράγμα, ἡτο πρῶτα φάρι ζωντεύον, πού
το πιένουν, τὸ ἀνοίγουν, τὸ ἀλάτεύουν,
τὸ σωρεύουν, — καὶ διὰ δι' αὐτὸν ὑποφέ-
ρουν μάλιστα καὶ τόσοι ἄνθρωποι...»

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, δεκαν ἐξύπνησεν, ὁ
Χρηστάκης ἐφώναξε μὲ κλαυθμῆρν
φωνὴν τὴν μητέρα του.

— "Ἄχ, μαρμάνα! εἴπε τινῶν πρὸς
αὐτὴν τὰς χειρας τί ἀσχημο διέρπε ποῦ
εἶδα! δῆλη τῇ νύκτα ἔκλαιγα...

— "Ω, τὸ χρυσό μου! καὶ τί εἶδες,
παιδάκι μου;

— Εἶδα τοὺς ψωράδες τῆς Ισλα-
δίας, "Επιανχ, λέσι, βακαλάρους πλη-
θος, μὰ πληθος, καὶ τους ἔβαζαν ἀπα-
νωτά, ἀπανωτά, ω; που ἔκαμαν ἐν σωρῷ

μεγάλοσαν τὸ Λυκαονίτο. Φαντάσου πειά!
— Τοὺς ἐλυπήθηκες λοιπὸν τοὺς καὶ-
μένους, ποῦ ἐκοπίαζαν ἔτοι, καὶ γι' αὐτὸν
ξελαϊγες; Τότε ἔχεις καλὴ παρδιά,
Χρηστάκη μου.

— Ναί, μαρμά, ἀλλὰ ηταν καὶ ἔνα
ἄλλο...

— Τὶ ἄλλο;
— Μὰ νά εἶδα 'στὸν μπό μου πῶς
ημουν ὑποχρεωμένος νὰ φάγω μοναχός
μου δόλο ἔκεινο τὸ σωρό...

Τὸ βέβαιον εἶναι διὰ τὸ Χρηστάκης εἰ-
χε παραφάγη καὶ διὰ τον κοιμάται κανεῖς
μὲ παραφορωμένον στομάχι, πάντοτε
κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἔφιάτην.

ΑΙΓΡΟΝΟΗΣΙΑ

Ο μικρὸς Κώστος εἶναι καταλυπ-
τικός, διότι ἡ ραγδαία βροχὴ θὰ ματαώ-
σῃ, καθὼς φάνετο, τὴν λαμπαδηφορίαν
τῆς 25 Μαρτίου. Τοῦ λέγουν διὰ ίσως
γίγην χειρον τὸ βράδυ, ἀλλ' αὐτὸν δὲν τον
παρηγορεῖ. "Εχει ὅλην τὴν ἀνυπομονη-
σίαν τῆς ήλικιας του. Καὶ ἐλπίζει ἀκό-
μη διὰ τὸ βροχὴ θὰ πάσῃ, καὶ τότε, τὸ
χαρά! θὰ πάρῃ εὐθὺς τὸ χάρτινο φα-
ναράκι του, τὸ πολύχρωμον, καὶ θὰ τρέ-
ξῃ... Αλλὰ ή ωρα πεντή καὶ ποι-
κιλαι εἶναι αἱ γλώσσαι ποῦ ἀκούεις τρί-
γύρω σου, διου σταθῆς.

— Εἴναι εἰταί, διὰ τὴν συνεννόησιν εἶναι δύσ-

σηκνει τὴν σκόνην ἔως τὰ σύνερχα.
Τὸν ἴδιον χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὁ μικρὸς
Νίνος. Πότε θυμόνει, πότε εἶναι καλής
τὴν ἴδια ωρα κλαίει, καὶ τὴν ἴδια ωρα
γελάεις; Τότε ἔχεις καλὴ παρδιά,
Χρηστάκη μου.

— Ναί, μαρμά, ἀλλὰ ηταν καὶ ἔνα
ἄλλο... πειά, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον συνεννό-
ησεως, ἔφερε τὸ ψητόν, τὸ κρασί, τὴν σα-
λάταν... καὶ τὰ λοιπά.

— Καὶ ἡ ἀδελφή του Κάκια, ἡ ὥποια
ποφέρει πολὺ ἀπὸ τὰς αἰγνιδίκας αὐτὰς
μεταβολάς, μέντον ἡμέραν παρτιάτικην,
ἀπὸ τὰς πλέον ἴδιοτρόπους τοῦ εἶπε:

— Καὶ τὸν ποτὸν τὸν διάσημον διάσημον

ζωντανὸς Μάρτης. Άλλοι μόνοι του, ἀν-
γελασθῆ κανένας ἀπὸ τὸν ήλιο τῆς αὐ-
γῆς, καὶ δὲν πάρῃ μαζὶ του ὁμορέλλα
Τὸ μεσημέρι θὰ γυρίσῃ 'έτοι σπίτι μού-
σκα!

Τὸ κακόν εἶναι διὰ δὲν ἔφευρεν ἀ-
χόμη ὁμορέλλα καὶ διὰ τὰς βροχάς...

τοῦ Νίνου!

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Διὰ τὰς Ἀθήνας, ὁ Μάρτιος εἶναι διὰ
μήν των χελιδόνων καὶ τῶν περιηγητῶν.
"Ερχονται ὀλόκληρα κερβάνια, καὶ γε-
μίζουν τὰ Εινοδοχεῖα, οἱ δρόμοι, τὰ
Μουσεῖα, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα. Εἰς κάθε
βῆμα θὰ συναντήσῃς περιηγητὰς μὲ πα-
ράξενα μυστρά, μὲ τερατώδη κακέλα,
μὲ ἀπειργράτα φορέματα. Διὰ πολλὰς
ἡμέρας αἱ Ἀθήναι μεταβάλλονται εἰς
Πύργον Βεΐκον τόσον πολλά καὶ ποι-
κιλαι εἶναι αἱ γλώσσαι ποῦ ἀκούεις τρί-
γύρω σου, διου σταθῆς.

— Εἴναι εἰταί, διὰ τὴν συνεννόησιν εἶναι δύσ-

τος τὸ μικρὸς Κώστος θυμόνει...
Τοῦ ἔρχεται μία ιδέα, θύλει νὰ τὴν εἰπῃ,
ἀλλὰ δὲν τὴν λέγει. Καὶ περιπατεῖ ἀνω
κάτω, φυσά, φουσκόντες ως γαλόπουλον.
Ἐπὶ τέλους στέκεται... δὲν βαστᾷ, τὸ
έκκηρο τὸν ἔπινξε, θά το πῆ:

— Όρίστε κατάστασις! φωνάζει.
Μάν νὰ μήν ἔχουν κουκούστοι μυαλὸν αὐτοῖς
αἱ ἄνθρωποι; (έννοει τοὺς διοργανωτὰς
τῆς έορτῆς.) Αφ' οὐ ἐπρόκειτο νὰ βρέ-
ξῃ τὸ βράδυ, η λαμπαδηφορία ἔπερπε-
γει γίνη τὸ περιή!

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΜΑΡΤΗΣ

Εἶναι παροιμιώδης ἡ ἀστασια τοῦ Μαρ-
τίου. Πέτε κάμνει κρύον ποῦ σε παγόνει,
πότε κάμνει ζέστην ποῦ σε καίει. Εκεῖ ποῦ
βρέχει, νὰ δηλαδίζεις, ο κατάλογος ἡτο γραμμένος
ούτε φύλλον, νὰ ἔξαφναν ἀσέρας ποῦ

ρουσιάζει εἰς τὸν ὑπηρέτην μὲ τὸν συ-
νήθι βρυγκθιμόν.

